

BISERICA STÂNCA AJUTORULUI DIVIN

4550 RIVER GREEN PARKWAY

DULUTH, GA 30096

www.bisericaebenezer.org

CRĂCIUN 2013

VĂ DORIM LA TOȚI UN CRĂCIUN PLIN DE HAR ȘI DE
BUCURIE!

FIE MÂNA BUNĂ A DOMNULUI CU NOI TOȚI ÎN NOUL AN ÎN
CARE VOM INTRA!

Ca vântul care șuieră ușor, zi după zi, anul acesta a zburat pe lângă noi, dar ne-a luat cu el, și iată-ne la Crăciunul acestui an, Crăciun ca celelalte, dar cu mai puțini credincioși, cel puțin în America. Au fost mulți care au crezut în Dumnezeu, în Domnul Isus, în cer, iad, înviere, minuni. Acum numărul lor a scăzut. Nu cu mult, dar merge în jos nu în sus. Dezbaterile sunt mai puternice cu privire la sărbători, să zică sau să nu zică Crăciun. Cumpără daruri, decorează, dar nu cred în Crăciun, ci în sărbători de iarnă. Bine că nu e Crăciunul vara!

Din nou aceeași rutină. Din nou aceleași emoții, din nou revine copilăria în mintea noastră, fără să vrem, la Crăciun suntem toți ca niște copilași. Chiar dacă nu mai primim daruri, chiar dacă nu mai avem pom de Crăciun și nu mai mergem la colindat, Crăciunul ne apropie de copilărie mai mult decât oricare altă sărbătoare. Ne aducem aminte cu nostalgie de tot ce-am pățit la colindat, în jurul sobei cu familia, ascultând de Magi, de stea, de păstori, de Iosif, și de Maria cu Pruncul Isus. Crăciunul a lăsat în fiecare din noi amintiri din cele mai frumoase.

De fapt, cam așa ne vrea Domnul Isus, să fim ca niște copilași. Când Domnul Isus a fost pe pământ, a cerut să lase pe copii să vină la El, deoarece Împărăția este a unora ca ei. Copiii nu înțeleg ce vor, a plânge-i cumințenia lor. Copiii nu au pretenții, dar știu să insiste. Să nu avem pretenții dar să ne rugăm și să nu ne lăsăm, căci cine caută găsește, cui bate i se deschide, și cine cere primește. Să nu credem că noi conducem lumea. Domnul Isus conduce lumea, El este suveran și El ne

conduce viețile noastre. Avem noi destule ca să mai avem și grija lumii. El a câștigat acest drept și El știe cum să ne conducă pe noi și pe toată lumea. Să ne încredem în El și să ascultăm de El în totul totul tot.

Dumnezeu a venit să locuiască printre noi, plin de har și de adevăr. Dumnezeu a vrut de la început să aibă comuniune cu omul pe care El l-a creat. Păcatul a pus un zid de despărțire între Dumnezeu și om. După ce Dumnezeu a ales pe Israel și l-a scos din Egipt, în pustia Sinai, a dat direcții precise cum va fi prezența Lui în mijlocul poporului. În Sfânta Sfintelor, deasupra Chivotului Legământului, peste capacul ispășirii, între heruvimii de aur, se odihnea slava Lui Dumnezeu, prezența Lui. Nimeni nu intra acolo. Odată pe an, Marele Preot intra cu emoții mari și făcea ispășire pentru el și pentru popor. Riscul era să nu mai iese de acolo. Moise a cerut Domnului să vadă slava Lui, dar Dumnezeu i-a spus că dacă-L vede cineva, moare. Să vrei să-L vezi pe Dumnezeu, dar dacă-L vezi vei muri!

Au venit însă vremuri când Chivotul a fost luat de Filistenii. Fiii lui Eli, preotul Domnului de la Șilo, au crezut că având Chivotul cu ei vor birui pe Filistenii. Nu lucrează așa Dumnezeu. Dacă nu ascuți de El, poți face toate ritualurile bine, dar în realitate nu se întâmplă însă nimic. De ce? Dumnezeu nu e un obiect de joacă, El este Domnul Cerului și al Pământului. El este Creatorul și Susținătorul vieții. Fără El, totul ar dispărea într-o clipă. Fiii lui Eli au murit în bătălie. Chivotul a fost luat, Eli când a auzit a murit și El, iar nora lui a născut și când trăgea să moară a dăruit un fiu numit I-cabod. I-cabod înseamnă că s-a dus slava lui Israel. Acea femeie a priceput că pierderea Chivotului e mai importantă decât pierderea preoților, care nu au știut sau nu au vrut să prețuiască Chivotul.

Filistenii s-au bucurat că au capturat Chivotul, pe Dumnezeul evreilor. Ei au jubilat. Dagon, dumnezeul lor a fost mai tare, doar până a doua zi. Atunci au văzut ei că Dagon nu o ducea prea bine în prezența Chivotului. L-au pus ei la loc, dar l-au găsit bucăți. I-a apucat frica. Filistenii nu mai calcă nici azi pe pragul templului lui Dagon. Cei din Asdod s-au îmbolnăvit. Au trimis Chivotul la Gat, apoi la Ecron. Peste tot a fost panică. Toți domnitorii filistenilor au văzut că ceva nu a fost în regulă. Au cucerit ei, dar se pare că nu pe Dumnezeu, doar pe Israeliții, care nu au ascultat de Dumnezeu. Filistenii au decis să trimită Chivotul înapoi și l-au trimis. Evreii au celebrat când au văzut din nou Chivotul, dar nu s-au purtat bine și

au murit cei care au deschis capacul Chivotului. Cei din Bet-Şemeş au chemat pe cei din Chiriati-Iearim să ia Chivotul, căci prezenţa Lui Dumnezeu i-a omorât...sau neascultarea lor a cauzat moartea. A stat Chivotul la Chiriati-Iearim, douăzeci de ani în casa lui Aminadab. Dumnezeu a stat în casa lui Aminadab douăzeci de ani! Ce har să ai pe Dumnezeu acasă la tine. El este cu noi, de treizeci, patruzeci, cincizeci şi poate mai mulţi ani.

Israel a plâns după Dumnezeu. Când va plânge America după Dumnezeu? Dar România? Plângem după alte lucruri, dar nu plângem după prezenţa Lui Dumnezeu?! Samuel le-a auzit plânsul. I-a îndemnat să se pocăiască, deoarece Dumnezeu nu vine în mijlocul unor oameni idolatri. Au ascultat şi au scos dumnezeii străini din mijlocul lor. Saul a ajuns împărat şi nu a avut dorinţa după Chivotul Lui Dumnezeu. Saul nu s-a simţit confortabil cu Dumnezeu prea aproape. David a decis să aducă pe Dumnezeu în Ierusalim, dar pornirea nu a fost prea bună. Uza, unul din copiii lui Aminadab, a vrut să facă un lucru bun, dar care nu era îngăduit, şi a murit. David s-a supărat şi s-a speriat. Cum putea să ducă pe Dumnezeu la el acasă? Au dus Chivotul la Obed-Edom din Gat. Trei luni a stat Chivotul în casa acestui slujitor credincios al lui David. Nu a murit nimeni în casa acestuia. Au fost binecuvântaţi de Domnul pentru că L-au avut în casa lor.

Aminadab L-a avut pe Dumnezeu pentru douăzeci de ani în casa lui, dar nu l-a învăţat pe Uza să nu atingă Chivotul, şi nici nu a învăţat că Leviţii trebuiau să ducă pe umeri Chivotul, nu în car. Se pare că Obed-Edom din Gat, un Filistean a ştiut mai bine ca un evreu cum să se poarte cu prezenţa Lui Dumnezeu. Până la urmă, David a reuşit să ducă Chivotul la Ierusalim.

A venit Domnul Isus în lume şi a locuit printre noi plin de har şi de adevăr. La fiecare Crăciun Domnul Isus vine la noi acasă. Îl tratăm noi oare ca pe un Rege, ne închinăm şi-L ascultăm, sau Îl punem într-un colţ să stea liniştit fără să ne deranjeze? Vrem să fie cu noi, dar uneori nu chiar ne place să se implice în tot ce facem şi suntem?! Suntem conştienţi că El este cu noi în fiecare zi. Ne-am obişnuit noi oare cu El cum s-a obişnuit Aminadab cu Chivotul? Obed-Edom a fost mai atent cu Chivotul, şi casa lui a devenit model de binecuvântare.

Cândva am învăţat o poezie din care mai reţin doar ideea principală, idee care se referea la vizita inoportună a Domnului Isus în casa unui credincios. De la

capăt trebuie să acordăm poetului puțină clemență, și anume în poezie se spunea că Domnul Isus vine în vizită, dar Domnul nu vine în vizită, ci El este locatar cu drepturi depline în viața noastră, dar așa sunt poeții. Dacă ar intra Domnul Isus în camera ta, ai pune Biblia pe masă ca să-L faci să creadă că ești credincios? Ai stinge televizorul, computerul și ai sta la picioarele Lui? Ai uita orice ocupație și i-ai da Lui toată atenția? Dacă ar căuta prin frigider, sau prin alte locuri, ai ascuns ceva? El vine ca un blând copilăș, ca un rob, ca cel mai de jos rob, dar El este Dumnezeu, El este Domnul care va domni peste tot universul în vecii vecilor.

Au trecut douăzeci și patru de ani de la căderea regimului comunist din România. Visurile noastre erau atunci că România se va întoarce la Dumnezeu cu mic și mare, dar nu a fost așa. România a fost invadată de ideile lumii capitaliste și de atunci interesul pentru cele spirituale a luat forme noi. Au plecat românii creștini misionari în toată lumea, dar mulți români nu știu ce sărbătoresc la Crăciun. Nu cred că e treaba mea cu privire la ceea ce fac oamenii cu viața lor, dar mă gândesc că Americanii merg misionari în România, iar Românii se duc în Africa. Cred că Americanii ar trebui să evanghelizeze America și Românii să facă același lucru în România.

Vom intra într-un an nou. Vom merge pe un drum pe care nu am mai fost. Avem însă harul să mergem cu Cineva care știe bine drumul. Să nu plecăm singuri, ci să mergem cu Domnul în fiecare zi. Cu El nu vom greși calea și tot cu El și prin El vom ajunge la țintă.

Biserica noastră vă dorește un Crăciun binecuvântat și un an nou plin de haruri divine.